

השדון הקטן והאגוזים

סם מלונה

השדון הקטן ישב ליד הבריכה שביער על הפטרייה גדולה. הוא לא הסתכל על שום דבר מיוחד. הוא לא צחק ולא חייך, ולא שר שיר יפה. עבר שם עכבר ואמר "שדון קטן, אתה נראה קצת עצוב."
"הו, שלום עכבר קטן. נכון, אני קצת עצוב היום. לא עולה לי כל רעיון מה לעשות היום."
"תוכל לעזור לי למצוא את האגוזים שלי" אמר העכבר "הטמנתי אותם איפשהו במקום בטוח, וכעת אינני יכול לזכור איפה הם."
"אז למה אנו מחכים?" קרא השדון הקטן כשהוא קופץ מהפטרייה "איפה נתחיל לחפש?"
"ובכן" אמר העכבר "אני יודע שהטמנתי אותם תחת עץ הערמונים, אך לא זכור לי איפה." הוא גירד את ראשו בכפו הקטנה, כאילו זה היה עוזר לו

לזכור.
"מוטב שנלך לשם" אמר השדון הקטן "לפני שמישהו ימצא ויאכל אותם."
"וי" אמר העכבר הקטן בדאגה ונענע את שפמו. והם יצאו אל עץ הערמונים.
לא הלכו הרבה כשפתאום השדון הקטן נעלם בין השרכים.
"מה קרה?" שאל העכבר "מצאת את האגוזים שלי?"
השדון הוציא את ראשו מבין השרכים "לא" אמר "אבל מצאתי לי מקל הליכה חדש." הוא יצא עם גבעול חלק בידיו. "מה דעתך?" הוא שאל את הכבר.
"מקל הליכה נאה" ענה העכבר "אבל אני לא יכול לאכול מקלות הליכה!"
השדון הקטן הניף את מקל ההליכה החדש שלו. "בוא עכבר" קרא "עלינו למצוא את האגוזים שלך!" הם הלכו בשביל היער והקשיבו לקשקוש הציפורים בין העצים. בעלים שעל השביל פזורים היו מאות ערמונים חומים, מבריקים.

"ראה את הערמונים" קרא השדון "הם גדולים כל כך ומבריקים!"

"כנראה אנו מתקרבים לעץ הערמון" הסביר העכבר.

"חכה רגע!" קרא פתאום השדון .

"מה זה?" שאל העכבר "מצאת את האגוזים שלי?"
"לא מצאתי את האגוזים" ענה השדון "אבל מצאתי כורסה מאוד נוחה." הוא התיישב בתוך הקליפה העגולה של ערמון.

"זו כורסה יפה ונראית נוחה מאוד" אמר העכבר "אבל אני לא אוכל לאכול כורסה!"

"זה בדיוק המקום כדי לעיין בחדשות היום" אמר השדון כשהוא מוציא מכיסו עיתון קצת מרופט.
"אבל שכחת משהו" אמר העכבר.

"שכחתי? הוא כמה טיפשי! המשקפיים שלי!" אמר השדון כשהוא שולף את נרתיק המשקפיים מכיסו "אינני יכול לקרוא בלי משקפיים. תודה, עכבר."
"לא המשקפיים" נאנח העכבר "אגוזים שלי! הלכנו לחפש את האגוזים שלי!"

"כן, כמובן" אמר השדון כשהוא קם מכורסת

הקליפה שלו "בוא עכבר! עלינו למצוא אגוזים!"
הם הלכו עוד כברת דרך בתוך היער.

"הידד!" קרא השדון בהתרגשות.

"מה קרה?" שאל העכבר "מצאת את האגוזים שלי?"

"לא מצאתי את האגוזים" אמר השדון "אבל מצאתי את עץ הערמון! ראה!" הוא הצביע כלפי מעלה.
באמת, מעליהם עמד עץ ערמונים גבוה שנדמה כי הגיע עם צמרתו עד השמיים.

"מצוין" אמר העכבר "אנו עכשיו כל כך קרוב

לאגוזים שלי שאני יכול כמעט להריח אותם."

השדון והעכבר ניגשו לעבודה והתחילו לחפש בין העלים את האגוזים שאבדו. העכבר משך באפו והריח פעם פה ופעם שם. הוא הריח סביב לגזע של העץ. הוא הריח בין הענפים הקוצניים שזחלו על רצפת היער. אך הוא לא הריח את ריח האגוזים.

ואז פתאום שמע צעקה של השדון .

"מה קרה?" שאל העכבר "מצאת את האגוזים שלי?"

"לא מצאתי אגוזים" אמר השדון "אבל מצאתי את העלה המושלם ביותר שבכל העולם. ראה!"
הוא הצביע על העלה במקל שלו. זה היה באמת עלה נהדר, גדול, כתום בהיר ודמוי כוכב בעל חמש קרניים.

"אכן עלה מושלם" אמר העכבר "אבל אני לא יכול לאכול עלים!"

"הצבע הכתום מוצא חן בעיניך?" שאל השדון כשהוא מרים את העלה עם המקל שלו.
וכשהרים את העלה ראה משהו תחתיו.

"הי!" קרא השדון "עכבר! עכבר! ראה מה מצאתי!"
"שדון" ענה העכבר "באמת אין לי זמן להסתכל על המקלות שלך והממחטות שלך או העלים שלך!
אתה אולי לא זוכר, אבל היינו צריכים לחפש את האגוזים שלי!"

"אבל עכבר.. " אמר השדון.

"שום אבל" אמר העכבר בקול רוגז "אני מחפש אגוזים!"

"ובכל זאת, עכבר ידידי" אמר השדון "הבט תחת העלה שלי" והוא משך את העלה הגדול הצדה

"לא מצאתי את האגוזים" ענה השדון אבל מצאתי ממחטה חדשה נהדרת. ראה!" והוא הרים חתיכת בד אדומה, קצת שחוקה בקצוות. "נכון שזה יפה?"
אמר.

"זו ממחטה יפה" אמר העכבר "כנראה הקוצים קרעו אותה מחולצה של מישהו. וגם הצבע האדום הוא מאוד יפה. אבל אני לא יכול לאכול ממחטה!"
השדון דחף את הממחטה האדומה לאחד הכיסים שלו וחייך כלפי העכבר חיוך גדול.

העכבר קמט את מצחו והביט בחומרה על השדון.
"שכחת משהו, שדון" אמר העכבר.

"כן! כמובן! את מקל ההליכה שלי!" קרא השדון והוציא את המקל מבין הקוצים "תודה עכבר!"
"לא המקל שלך! אגוזים שלי! באנו לחפש את האגוזים שלי!"

"כן! כמובן! אגוזים!" קרא השדון והתחיל להפוך את העלים במקל שלו.

"עכבר!" קרא פתאום "ראה מה מצאתי!"
"מה קרה?" שאל העכבר "מצאת את האגוזים שלי?"

וגילה.. ערמה קטנה של אגוזים!

"הו שדון" צפצף העכבר בשמחה "מצאת את האגוזים שלי! תודה! תודה לך!" והוא נתן לו נשיקה רטובה על הלחי.

השדון הוציא את הממחטה האדומה שלו וניגב את הלחי. הוא הביט על העכבר שספר את האגוזים. "מה תעשה עכשיו עם האגוזים שלך, עכבר?" שאל.

"אקח אותם הביתה כדי לשמור עליהם" ענה העכבר.

ואז עלה לשדון הקטן אחד הרעיונות המופלאים שלו.

"אני יודע!" אמר "נעטוף אותם בעלה הגדול שלי ונביא אותם אליך במכה אחת."

הם גלגלו את האגוזים לתוך העלה והשדון שם את חמשת הקצוות העלה ביחד וכך עשה שק כתום גדול. את הקצוות הוא קשר בממחטה שלו, הרים את השק על כתפו והתחיל לגרור אותו על רצפת היער.

מובן שהוא שכח את המקל שלו אבל העכבר לקח

את המקל בפה והלך אחריו.

תוך זמן קצר הם הגיעו לביתו של העכבר. הוא גר במאורה המוסתרת בתוך שיח עוזרד עתיק. השדון התיר את הממחטה, ניגב בה זיעה ממצחו ותקע אותה לאחד הכיסים הרבים שלו. העלה נפתח ומונח היה על האדמה. ואז השדון והעכבר גלגלו את האגוזים לתוך המאורה הקטנה, שם העכבר יכול היה לשמור עליהם.

העכבר נכנס עוד פעם למאורה ויצא משם עם מתנה לשדון הקטן.

"תודה לך שדון שעזרת לי היום" אמר "הנה לקקן ששמרתי."

"תודה רבה, זה יפה מצדך" אמר השדון ולקח את הלקקן שהיה גדול כמו הראש שלו.

הוא החזיק את הלקקן חזק ביד אחת ובשנייה לקח את המקל ואת גבעול העלה הגדול והכתום שלו וגרר אותם עד לפטרייה שלו ליד הבריכה.

ואז עלה לו עוד אחד מהרעיונות המופלאים שלו.

"כמובן!" הוא קרא ורץ בשבילי היער אל עץ הערמון הגדול.

"זהו זה!" הוא ליטף את הקליפה העגולה שבה ישב קודם, וגרר אותה כל הדרך עד הפטרייה שלו ליד הבריכה.

"ווי, זו עבודה קשה!" מלמל כשהוא מנגב את מצחו בממחטה האדומה. ואז הוריד את עטיפת הלקקן ותקע אותו לתוך קליפת הערמון. הלקקן היה דביק ונדבק לאצבעות שלו.

"ממ.. טעים מאוד" אמר השדון תוך ליקוק אצבעותיו "כנראה טעם של תות שדה."

עכשיו הוא לקח את המקל שלו וניקב שני חורים בתוך העלה הגדול. הוא השחיל את המקל דרך החורים ותקע את קצה המקל לתוך הלקקן שבקליפת הערמון. ואז הוציא שוב את הממחטה וקשר אותה אל הקצה העליון של המקל.
"הנה!" הצהיר השדון "הסירה היפה ביותר בכל היער הזה!"

הוא דחף את הסירה למי הבריכה והיא שטה! השדון קפץ מהר פנימה. רוח קלה נשבה במפרש הכתום והניפה גם את הדגל האדום שבקצה התורן. הסירה עם השדון המאושר שטה דרך הבריכה.